

TELOVADBA

Kratka zgodba.

Oni dan sem šel malo po svetu. V nekem trgu sem srečal dečka, ki je nesel veliko skladovnico »Angelčkov«. Radoveden sem ga vprašal: »Kam pa, dečko moj? Komu neseš »Angelčke«?»

»V telovadnico jih nesem, da jih bom razdelil med naročnike. Gospod predsednik so mi jih dali. Pa od telovadbe se bere notri.«

»Čakaj no,« mu rečem, »ali ne bi smel tudi jaz pogledati v vašo telovadnico? Tisto od telovadbe sem tudi jaz bral.«

Deček je bil precej zadovoljen, in šla sva. Spremljevalec mi je obljubil, da bo že od daleč pokazal, katera vrata peljejo v telovadnico in katera okna svetijo vanjo. Pa še treba ni bilo. Komaj sva bila blizu, mi je že udarilo na ušesa tako kričanje, da me je bilo strah. Najrajši bi bil šel kar hitro mimo.

Ko sva stopila v telovadnico, je bilo notri vse narobe. Nič vrste, nič telovadbe, nič miru — samo »zviranje« po bradlji in po plezalnih drogih, samo vpitje in preganjanje! Kar žalosten sem bil.

Takrat so zagledali dečka z »Angelčki«, pa so nekateri hrupno planili proti njemu. Hoteli so mu takoj iztrgati vsak svoj zvezek. »Angelčki« so bili v veliki nevarnosti, da propadejo v cunje.

Takrat je stopil vaditelj skozi stranska vrata in je zaklical: Pozor! Pa so ga komaj slišali! Še dvakrat je moral zaklicati, potem so bili šele mirni. Pa tudi mene so šele tedaj zagledali. Nič me niso poznali, in čudno se jim je zdelo, po kaj sem prišel.

Vaditelj me je pa dobro poznal in je stopil k meni.

»Ravno prav, brat Nardžič, da si prišel! Vidiš, taki-le so moji razgrajaci! Če jih moram le en tre-

notek pustiti same, je že vse narobe. Le napiši jim svarilo v »Angelčka«, pa tudi povej jim kakšno moško besedo o disciplini. Mislim, da se jih bo bolj prijelo, kakor če jim sam trobim.«

Disciplina.

Seveda sem rad ustregel dobremu vaditelju. Tako-le sem rekel dečkom:

»Veste, dečki, to je res! Vsak telovadec mora prav dobro vedeti, kaj je disciplina. Ta beseda ni slovenska, pa morate vendar vedeti, kaj pomeni. Vsak mora tudi tako delati, kakor uči disciplina. Jelite, vi dobro veste, kaj je disciplina?«

»Vemo.«

»No, kaj je to? Kar povejte mi!«

»Disciplina je, če ubogamo vaditelja.«

»Disciplina je, če je v telovadnici red.«

»Disciplina je, če smo pri miru, kadar je pozor.«

»Disciplina je, če ne zamudimo telovadbe.«

»Disciplina je, če — — —«

Več pa že niso vedeli povedati. Samo eden se je še nekaj spomnil in je dvignil roko. Takoj sem mu dovolil, da pove.

»Disciplina je, če ne delamo nič po svoji glavi.«

Vse sem pohvalil, da so dobro povedali. Najbolje je pa odgovoril zadnji.

Nič po svoji glavi.

To je moška beseda! Preden se danes poslovim, bi vam rad še nekaj povedal o tem.

Disciplina se ne sme začeti šele v telovadnici, ampak že doma. Preden se sploh zapišeš med telovadce, moraš doma vprašati. Le natanko povej staršem, kje in kdaj misliš telovaditi! Pa tudi to povej, kdo te vabi v telovadnico. Če starši ne bodo hitro vedeli, ali bi dovolili ali ne, vprašaj še gospoda kateheta!